

Lotterikoncession blev det muligt at anlægge og drive en Væddeløbsbane. Ja, Koncessionen benyttedes og var beregnet paa at fremskaffe den fornødne Kredit, og som dennes første Frugt resulterede allerede Dagen derpaa de 89,000 Kr., der udbetaltes Alberti kontant for Servituttten.

Ved foranførte Forhold synes Alberti at have misbrugt sin Embedsstilling som Justitsminister ved Overtrædelse af Straffelovens § 117, der fastsætter Straf for

„den Embedsmand, som fordrer, modtager eller lader sig tilsige Gaver eller andre Fordele, til hvilke han er uberegtiget, for sine Embedshandlinger . . .“,

og § 141, der udtaler:

„misbruger en Embedsmand i andre Tilfælde end de ovenfor nævnte sin Embedsstilling til egen Fordel eller til at foretage noget, hvorved privates eller det offentliges Rettigheder krænkes, straffes han . . .“.

Alberti kæmper under Forhørene ivrigt for den Opfattelse, at han ikke har gjort sig skyldig i Embedsforbrydelser ved at tage Hensyn til egne Interesser, men ifølge hans mislige Forhold til Sandheden baade før og efter hans Arrestation, ogsaa under Forhandlingerne paa Rigsdagen, tør man neppe tage stort Hensyn til hans Udsagn og Benægtelser, hvor disse ere i Strid med det oplyste eller den naturlige Konsekvens deraf.

Nærværende Sag bør derfor henvises til *Undersøgelse og Paatale ved Rigsretten*, hvortil ogsaa Alberti giver Anvisning i Forhøret den 12. Januar 1909.

I Forbindelse med denne Sag vil da for Rigsretten kunne udredes den tidligere Forsvarsministers, Hr. J. C. Christensens, Forhold dertil, idet, som rimeligt er, dette Forhold kun ganske tilfældigt og forbigaaende er kommet frem i de mod Alberti ved Kriminalkammeret optagne Forhør. Angaaende disse Forhør bemærkes i øvrigt, at de have en foreløbig Karakter, idet Forklaringer afgives af Komparterer og ikke af Vidner under Vidneansvar. Denne

Bemærkning gælder ogsaa om de efterfølgende Sager.

Af Omstændigheder, der trænge til nærmere Oplysning, kunne nævnes nogle:

Krigsministeriet havde af Hensyn til Christiansholms Fort den største Interesse i Demarkations-Servituttten og dennes Muliggørelse, o: Lotteriet. Gennem Udvidelsen af Servituttten fra 5 Aar til 25 Aar har Krigsministeriet ogsaa nødvendiggjort Udvidelsen af Lotteriet. Embedsmændene i Ministeriet var klare over, at Holmegaard skulde have en uforholdsmæssig høj Betaling af 3 Kr. pr. Kv.-Alen. De talte sammen om, at det var uheldigt, at Justitsministerens Svoger skulde lukrere ved den paagældende Transaktion, og Departementschefen refererede Sagen for Forsvarsministeren. Det synes dog, at Embedsmændene vilde have været tilfredse med Servitut paa 15 Aar, men at Hr. J. C. Christensen fremtvang 25 Aar.

Det var de militære Autoriteter, der ønskede Demarkations-Servituttten, og Krigsministeriet arbejdede antageligt for Fremme af Lotterikoncessionen. I Sagens Akter findes to — rimeligvis ved en uagtsom Hændelse indkomne og opbevarede — Bilag, en Skrivelse af 24. August 1906 og et Telegram af 4. September 1906, hvori en af Lotteriansøgerne skriver til en anden efter en Samtale med en Embedsmand i Krigsministeriet: „Han forstod meget godt, at saa maatte vi have mere ud af Lotteriet, men J. C. Christensen vilde neppe skriftlig anbefale noget saa umoralsk som Lotteri, men mundtlig kunde han nok tale med Alberti“, og telegraferer: „Christensen svaret Servitut saa længe Lotteri mindst 25 Aar Dahl haandgivet 15,000 medio September.“

Forsvarsministeren havde dog allerede skriftlig anbefalet den oprindelige Lotteriansøgning „til Justitsministeriets velvillige Overvejelse“ — nemlig ved Skrivelse af 29. Juli 1905. Hr. J. C. Christensen begrundet i Forhøret 7. November 1908 denne Anbefaling med, at han maatte ønske, „at der ikke skete en Forringelse af det paagældende Fæstningsanlæg, saa